

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKEER DAN KENNIS

Oom Wiggily en de Tranenpoel

Oom Wiggily Langoor, de vriendelijke konijnenmeneer, wandelde op een dag in het bos. Hij vroeg zich af welk avontuur hij zou beleven toen hij een klein paadje zag, dat van zijn holle boomstronk-huisje wegliep. Het paadje leek door een deel van het bos te gaan waar hij nog nooit was geweest.

"Ik neem dat paadje en kijk waar het naartoe leidt," zei de konijnenmeneer tegen zichzelf.

Dus pakte hij een stukje lintgras, dat bij een groep varens groeide, en bond hij zijn hoge zijden hoed stevig op zijn hoofd. Zijn oren staken uit de gaten aan de bovenkant. Hij stopte zijn rood, wit en blauw gestreepte reuma kruk, die Zuster Jane Fuzzy Wuzzy, zijn muskusrat-huishoudster, uit een maisstengel voor hem had geknaagd, onder zijn poot en weg ging Oom Wiggily.

Het was een mooie warme zomerdag en voordat de oude konijnenmeneer ver was, begon hij dorst te krijgen, net als wanneer je gaat picknicken en augurken eet, alleen hoop ik dat je er niet te veel van eet.

"Ik vraag me af of er hier geen waterbron is?" dacht Oom Wiggily en hij begon onder de lage takken van de bomen en struiken te kijken, terwijl hij tegelijkertijd luisterde naar het lachende gemurmel van een beek die over groene, bemoste stenen stroomde.

Toen snuffelde Oom Wiggily met zijn roze, glinsterende neus tot het leek alsof een kip maïs pikte.

"Ah, ha!" riep de konijnenoom, "Ik ruik water!" want je weet dat dieren en vogels water kunnen ruiken als ze het niet kunnen zien, want ze zijn meer begaafd dan wij.

Dus snuffelde Oom Wiggily en snuffelde en toen hield hij zijn roze, glinsterende neus recht voor zich en liet hij hem voorop gaan, in plaats van achter te blijven, en hij volgde hem tot hij hem rechtstreeks naar een kleine waterpoel leidde die in de zon fonkelde, terwijl er overal groen mos, varens en struiken groeiden.

"Oh, wat een fijne bron!" riep het konijn, "En wat heb ik dorst!"

Meneer Langoor, zoals ik hem noem als ik hem voor het eerst aan vreemden voorstel, Meneer Langoor stond op het punt een lange slok uit de poel, of bron, te nemen, toen hij een stukje witte berkenbast opmerkte dat met een stukje gras was vastgebonden aan een varen die vlakbij het water groeide.

"Ha! Ik vraag me af of dat een mededeling is om niet te betreden, niet te vissen of te jagen en van het gras te blijven, of geen toegang tenzij voor zaken of zoiets?" dacht Oom Wiggily, terwijl hij zijn bril opzette om te zien of er iets op de berkenbast was geschreven, die dieren gebruiken zoals wij papier gebruiken. En er stond iets op de bast geschreven. Er stond:

"Gelieve niet te springen of te drinken voordat ik kom.
Alice uit Wonderland."

"Ha! Dat is vreemd," dacht Oom Wiggily. "Alice moet hier zijn geweest en dat bord hebben opgehangen. Maar ik vraag me af waarom ze dat deed? Als ze wist hoe warm en dorstig ik was, zou ze me niet laten wachten tot ze kwam om wat te drinken. Misschien is het allemaal een grap en is het helemaal niet haar handschrift. Een van de slechte krinkel-kronkel krokodillen of de pluizige vos heeft misschien het bord opgehangen om me voor de gek te houden."

Maar toen de konijnenmeneer nog eens naar het berkenbastbord keek, zag hij dat het echt Alice's handschrift was.

"Nou, ze moet er een reden voor hebben," zei het konijn met een zucht. "Ze droomde precies over twee dikke jongens - Tweedledum en Tweedledee - die me van de krokodillen redden, dus ze moet een reden hebben om me te vragen te wachten tot ze komt. Maar ik heb erg veel dorst."

Oom Wiggily ging op de groene, bemoste oever naast de waterbron zitten en keek ernaar. En het leek zo koel en nat, en hij had zo'n dorst dat hij alles moest doen om te voorkomen dat hij erin sprong en een bad nam, en ook nog eens dronk zoveel hij wilde.

De zon werd heter en heter en de konijnenmeneer kreeg meer en meer dorst, en hij wist niet wat hij moest doen toen er plotseling een slechte oude zwarte beer uit de struiken sprong.

"Ah, ha!" gromde de beer. "Ik ben net op tijd, zie ik!" en hij liet zijn rode tong over zijn witte tanden gaan alsof hij hem een ritje in een kinderwagen gaf.

"Op tijd voor wat?" vroeg Oom Wiggily, nonchalant en alsof het hem niks kon schelen.

"Op tijd voor de lunch," antwoordde de beer. "Ik was bang dat ik een beetje laat zou zijn. Ik hoop niet dat ik je heb laten wachten."

"Voor mijn lunch?" vroeg Oom Wiggily.

"Nee. Voor MIJ!" en nogmaals smakte de beer hongerig met zijn lippen. "Ik ben net op tijd, zie ik."

"Oh, ik dacht dat je bedoelde dat je net op tijd was om een slok van dit water te nemen," zei het konijn, wijzend naar de poel. "Als je dat dacht, dan ben je niet op tijd."

"Als ik dat dacht, ben ik niet op tijd? Wat is dat voor taal?" vroeg de beer, nieuwsgierig.

"Ik bedoel, we mogen niet drinken tot Alice komt – dat staat op het bord," zei Oom Wiggily beleefd.

"Poef! Ik geloof niet in borden," snauwde de beer. "Ik heb dorst en ik ga drinken," en daarmee nam hij een lange slok uit de bron. En toen gebeurde er iets grappigs.

De beer begon kleiner en kleiner te worden. Eerst had hij de grootte van een hond, toen van een kat, toen van een kitten, toen kromp hij tot de kleinheid van een muis, en daarna was hij als een meikever. Toen werd hij een

julikever, daarna was hij niet groter dan een kleine zwarte mier en tenslotte werd hij een microob en Oom Wiggily kon hem helemaal niet meer zien.

"Nou, gelukkig is hij weg!" zei het konijn. "Maar wat heeft hem zo laten krimpen, vraag ik me af?"

"Het was de tranenpoel," zei een stem achter het konijn en daar stond Alice uit Wonderland. "Deze poel is zuur aluinwater, Oom Wiggily," zei ze, "en als je het drinkt, krimp je en verschrompel je en waai je weg. Daarom heb ik het bord opgehangen, zodat jou niets zou overkomen. Ik wist van de poel, want die staat in mijn verhalenboek. En nu kunnen we wat grappige avonturen beleven."

En weg gingen ze over de heuvels en in de verte en die beer is nooit meer gezien.